

[Udenrigsministeren.]

kert er enige om at ønske faar en alle Stater omspændende Karakter og derfor faar en Magt af anden Karakter, end nogen nu bestaaende Sammenslutning har.

Finansministeren (V. Buhl): Til de ærede Medlemmer af Venstre, som fremdeles kredser om Spørgsmaalet Tidens Skattetryk, vil jeg gerne rette den Henstilling, at de ofrer en stille Stund paa at tænke efter, hvad det i Virkeligheden er, der i disse Aar er sket med Hensyn til Skatteudskrivning. For de personlige Statsskatters Vedkommende er Forholdet jo det, at Grundlaget for disse Skatter i alt væsentligt er Skatte-loven af 1922, som blev gennemført af den daværende Venstreregering. Hertil kommer saa Ekstraskatter, der dels bestaar i Forhøjelsen af Indkomstskatten, dels i den overordentlige Skat. Forhøjelsen af Indkomstskatten, som hovedsagelig gaar til Gældssaneringen og Nedsættelsen af Amtsskatterne, og altsaa for den sidste Posts Vedkommende ikke betyder nogen Forøgelse af det samlede Skattetryk, andrager som bekendt 15 pCt. af den ordinære Skat.

Hvad angaar Skattens Virkninger for de enkelte Skatteydere, skal jeg nævne følgende Eksempler, beregnet efter Skatte-svarelsen i Provinsbyerne, hvor Skatten i Henhold til Fradragsreglerne ligger lidt lavere end i København—Frederiksberg og lidt højere end i Landkommunerne. Eksemplerne angaar en Familieforsørger med 2 Børn, og den Indtægt, jeg nævner, er den skattepligtige Indtægt, efter at den betalte Skat er fradraget.

For en skattepligtig Indtægt paa 2 000 Kr. udgør Forhøjelsen 6 Øre aarlig, for en skattepligtig Indtægt paa 3 000 Kr. er den 1 Kr. 35 Øre aarlig, for en Indtægt paa 5 000 Kr. er den 10 Kr., for en Indtægt paa 10 000 Kr. er den 57 Kr., og for en Indtægt paa 50 000 Kr. er den 726 Kr. Hvad den overordentlige Skat angaar, svarer den jo først af Indtægter paa 8 000 Kr. En Indtægt paa 10 000 Kr., beregnet paa samme Maade, svarer 15 Kr. aarlig, en Indtægt paa 20 000 Kr. svarer 250 Kr., og en Indtægt paa 50 000 Kr. svarer 1 645 Kr. aarlig. Saadan ligger Landet altsaa med Hensyn til Størrelsen af disse Ekstraskatter. Og hvad angaar Anvendelsen, har

jeg tidligere gjort opmærksom paa, at et Beløb, svarende til $\frac{4}{5}$ af de ekstraordinære Skatter, i de 2 sidste Aar er ydet i Foranstaltninger til Gavn for Landbruget.

Hvad Kommuneskatterne angaar, er der jo gennemført de to Udligningslove samt Nyordningen af Erhvervsbeskatningen. Den sidste træder dog først i Kraft til næste Aar. Og hvad var Formaålet med disse Love? En retfærdigere Fordeling af Skattetrykket, en Belastning af de bedst stillede Skatteydere til Hjælp for de haardst tyngede. Det er rigtigt, at denne Udligning sine Steder giver en forøget Skattebyrde, gør et Indgreb i de hidtil bestaaende Skattely-Privilegier, men det er vel næppe det, det ærede Venstreparti er saa stærkt imod. Resultatet af Landsudligningen er dog, at der tilføres Sognekommunerne et Overskudsbeløb paa 9—10 Mill. Kr. til Nedsættelse af de egenkommunale Skatter. Det er mig derfor vedblivende uforstaaeligt, at det ærede Parti kan faa sig selv til at føre den Skattekampagne, som man fra den Side stadig søger at holde gaaende.

Hvad angaar min Redegørelse for, hvordan de 100 Mill. Kr., som Staten i 1936—37 brugte til Anlægsudgifter, nærmere er anvendt, og hvordan de er bragt til Veje, bemærkede det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, at han, hvis han havde Valget mellem de Aktiver, Staten har erhvervet, og dem, den har givet fra sig, vilde foretrække de sidste. Jeg skal gerne indrømme det ærede Medlem, at hvis man, som det ærede Medlem gør det, anlægger en — lad mig sige rent kapitalistisk Betragtning, har det ærede Medlem sikkert i nogen Grad Ret. Ud fra et kapitalistisk Synspunkt bliver den gode Anbringelse og den sikre Rente det bestemte for, hvori Pengene investeres. Staten derimod maa i sin Finansieringsvirksomhed ogsaa tage samfundsmæssige Hensyn og kommer derved ind i en Risiko af større eller mindre Omfang. Staten maa træde til, hvor den private Kapital holder sig tilbage, maa tage de Tab, som deraf kan følge, og søge dem afskrevet. Man kan gaa den Vej at afskrive Tabene paa Formue-regnskabet, det vil sige lade Eftertiden blive ved at forrente den Gæld, der er stiftet til Aktiverhvervelsen, eller man kan gaa den Vej at afskrive ved Hjælp af Indtægter